

נטליה איונובנה שכנתי

כתב אדווארד אוספינסקי
ציורים י. טאר-ארקליאן

שכנתי נטליה איונובנה אוהבת לפתור
תשבצים. השיחה שלנו בבוקר מתחילה
ב"מהו משקה בוקר מרענן בשלוש
אותיות, המקובל באירופה ובאסיה?"
"מרק" אני עונה.
"מתאים" מסכימה נטליה איונובנה. "ועוד
מילה אחת – כלי ביתי מקובל לכביסת
לבנים. עשר אותיות אנכית?"
"אישה" אני עונה.
"פחות מדי" מביטה נטליה איונובנה
בתשבץ.
"וחותנת" אני מוסיף.
אבל החשובים ביותר הם לא התשבצים.
לנטליה איונובנה קורים מדי יום סיפורים
יפים.
הנה לדוגמה אחד מהם, על האבטיח.

"היום קניתי אבטיח. הוא היה גדול מאוד."
לא השתוממתי. נטליה איונובנה מחבבת
כל האנשים – תלמידים, שוטרים, סוחרים
ונשיאים של
ארצות זרות.

וכולם אוהבים
אותה ועוזרים לה
בכל מצב.
סוחר הירקות
בחר לה אבטיח
גדול. והיא לקחה
אותו.
"סחבתי אותו
מחצית הדרך
ויותר כבר לא
יכולתי. כמעט
זרקתי. ואז
גלגלתי אותו."

אני ניסיתי לתאר לעצמי. נטליה איונובנה
ספורטאית לשעבר של שנות העשרים
הולכת ברחוב שלנו ובכוח רב מגלגלת

לפניה ברגליים אבטיח גדול. והאנשים
מתייחסים לכך בצורות שונות.
"האם מותר כך להתנהג עם אבטיח?"
"זה לא היגייני לבעוט באבטיח ברגליים"
מעיר לנטליה איוונובנה גמלאי בעל חזות
של חייל לשעבר "איזה דוגמה את נותנת
לנוער?"

"דווקא דוגמה טובה לנוער" אומר אדם
בבגדי התעמלות שרץ בשביל. "אצלה

האבטיח כמו נדבק לרגל. בלי לזוז הצדה.
בקבוצה שלנו היו צריכים ללמוד אצלה.
חכי, תישארי כאן. אני ארוץ בדרך עוקבת
ואבעט לך באבטיח."
נטליה איוונובנה לא חכתה לספורטאי
הבועט. היא גלגלה את האבטיח עד לתא
הטלפון והתחילה לארגן עזרה. עזרה
מהירה של גמלאים.
"הלו, האם זאת אנה גברילובה? מה את
עושה עכשיו? קחי את התיק שלך, זה על
גלגלים ובואי אלי ליד חנות רהיטים.
תעזרי לי להוביל אבטיח. אינך יכולה? אין
דבר, כבר נדאג לזה."
"הלו, סופיה אדאמובה? אנא תיגשי לאנה
גברילובה ופתחי לה. היא שכחה את
מפתח הדלת בחוץ ואת הדלת אי-אפשר
לפתוח מבפנים. ואז היא תיקח את התיק
שלה על גלגלים ותבוא אלי לעזור. מה?
יש לך בעיית לב? טוב, תכף נעזור."
"הלו, נטליה פבלובה? יש לך וואלידול?
אז קחי אותו ותגשי לסופיה אדאמובה. יש

"אז מה? אבטיח יותר חשוב!"
ותהלכות האבטיח התחילה לנוע. מקדימה
הנער, אחריו האבטיח, אחריהם אבא
ואמא.

ובאותו הזמן ממול באה אנה גברילובה
עם התיק על גלגלים, וגם כל יתר
המשתתפים במרוץ האבטיח, עם תה ועם
וואלידול. וכולם נפגשים ליד המעלית.
"יודעים אתם מה" אומרת נטליה איונובנה
– באו אלינו לאכול אבטיח. וכולם, הנער
עם אבא ואמא, שאף אחד לא מכיר אותם,
סופיה אדאמובה עם התיק על גלגלים,
נטליה פבלובה עם וואלידול, כולם עולים
לקומה השישית. לאכול אבטיח.

ואם בתשבץ תופיע מילה בת עשר אותיות
אנכית, שפירושו "אישה מודרנית
ומתקדמת" לא אתלבט זמן רב. אכתוב
"שכנתי נטליה איונובנה". אולי זה לא
יהיה לפי הכללים, אבל יהיה נכון.

לה מיחושים והיא מפחדת לצאת לרחוב
בלי וואלידול. היא תוביל אתך לאנה
גברילובה ואנה גברילובה תיקח את התיק
שלה על גלגלים. וכולן בואו אלי לחנות
הרהיטים. תעזרו לי לשאת את האבטיח.
וקחו גם תה בשביל אנה גברילובה. היא

בלי תה לא יכולה לזוז."
באותו הזמן עבר שם נער עם אבא ואמא.
"דודה, מה את עושה כאן?"
"אני מגלגלת הביתה את האבטיח."
"אולי נעזור לך?"
"בוודאי, אפשר."
"אבל נאחר לקולנוע" אומרת אמא.